

Salvátor

55

červen 2020

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Den otců

Právě dnes je Den otců. Ježíš sice říká, že pouze jeden je náš Otec a ten je v nebi, ale pozemské otcovství je přesto velká věc. Má tím větší pozitivní do-

pad, čím víc jeho nositelé žijí ve spojení s oním Jedním Otcem. Pozemský otec se chtěj nechť stává obrazem, podle kterého se v srdci dětí modeluje ob-

raz Boží. Základní charakteristikou otce tak má být nejen síla a autorita, ale také to, že dává prostor svým dětem, že je povzbuzuje, žehná jim a daruje pokojnou jistotu. To vyžaduje určitou chudobu ducha, protože dobrý otec neváže své děti výlučně na sebe. Vyžralé otcovství

má být i něžné a může do sebe pojímat i prvky mateřství. Není dnes lehké být dobrým otcem, je to však, přes všechna zpochybnění a odmítání duchem doby, tak důležitá

služba a role. Jaká jsou úskalí na straně otců? Zaznívá někdy nepříjemné tvrzení, že mnoho mužů má děti, ale málo dětí má skutečné otce. Snad to nebude tak zlé. Záleží však na tom, aby otec měl na své děti čas, aby byl s nimi a měl o ně opravdo-

vý zájem. Je pěkné, když je s určitou pevností doprovází, a přitom jim dokáže dávat svobodu. Nepromítá do dětí svá vlastní očekávání, ale tvoří je a s respektem jim na-

slouchá a pomáhá jim najít jejich vlastní cestu. Jistě záleží i na dětech, aby se vztah otec - dítě zdravě rozvíjel. Dětská závislost na jedné straně a rebelie na druhé straně jsou bloky

na straně dětí. Pro otce se stávají buď pokušením, nebo zkouškou trpělivosti a lásky. Velká věc je, když se otec za své děti pravidelně a vytrvale modlí. Tak dnes děkujeme a prosíme za otce, aby byli skutečně tím, čím už jsou.

Otec Jiří

Jak jsme živě vysílali bohoslužby

počítač, tablet, hub, odposlech, zvukovou kartu, a hromadu dalších kabelů. V průběhu bohoslužby jsem obsluhoval nejen přenos, ale také všechny mikrofony, které jsem kvůli kvalitě zvuku „ztišoval“ a upravoval podle výstupní hlasitosti. A právě kvalitu zvuku nám mnoho lidí chválilo, což mě moc těší. Postupně začal o nedělích na varhany hrát pan Tomáš Židek, poslední 4 mše svaté jsme dokonce vysílali z kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Největší stres jsem měl vždy s tím, jestli půjde internet. Zavedli jsme však později nový zvyk – před spuštěním livestreamu jsme se na chodbě pomodlili, otec Jiří požehnal kabelům a pak jsme to už nechali na Boží vůli.

Musím říct, že jsme začali vysílat úplně na začátku nouzového stavu. K našim bohoslužbám se nepřidávali jen naši farníci, ale lidé z různých koutů republiky. Po stržení této laviny jsem o tom, jak živě přenášet bohoslužby, radil hlavně Královohradeckému biskupství, aby mohli přenášet velikonoční mše svaté s otcem biskupem Janem. Ale stal jsem se poradcem i pro jiné farnosti.

Dobu pandemie budu mít už vždycky spojenou s živým přenosem bohoslužeb. Věc z počátku nemyslitelná se stala reálnou. Hned v prvních dnech P. Jiří navrhl, že nedělní bohoslužbu 15. 3. zkusíme vysílat živě. Už jsem s tím dost zkušeností měl, jelikož jsme už vysílali s vysokoškolskými studentské mše v Hradci Králové a hodně jsem si kvůli tomu nastudoval. S technikou, zvukovou kartou, kabely, zapojením, a hlavně s know-how tedy nebyl problém. Na chodbě naší fary tak vzniklo „studio“, ze kterého jsme na internet vysílali vše, co se dostalo k vašim obrazovkám.

V kapli jsem rozmístil 4 mikrofony (někdy až 6), na stativ postavil svůj iPhone a všechny kabely vytahal z kaple na chodbu. Tam propojil mixážní pult,

Asi nejhezčí odměnou byly chvíle po prvním vysílání nedělní mše svaté. Už večer před tím jsem cítil nervozitu. Jestli všechna technika bude fungovat, jak si představuju, jestli se k tomuto výjimečnému slavení mše svaté někdo přidá, jestli ...

od P. Vojty Novotného z Říma – že sledoval naši mši svatou a moc za ni děkuje. A následně jako lavina začaly přicházet další. Tu někdo z Újezda, tu někdo z Přelouče, tu někdo odjinud. Tato zpětná vazba pro mě byla naplňující, protože když se společenství schází, mezi lidmi

Pak byla mše svatá, v největším okamžiku bylo připojeno ke sledování 270 zařízení (a pokud bychom počítali, že se průměrně z jednoho zařízení dívali 2 lidé, tak je to pěkná účast na mši svaté! Ale o čísla přeci nejde, důležité je, aby se lidé modlili :)). Abychom se my modlili. Po skončení této první mše svaté dozněly zpěvy. Otec Jiří s Pavlem Starým vyšli z kaple. Kývli jsme na sebe, že internet běžel. Úleva. Začal z nás opadávat stres, a v tom to přišlo: Otec Jiří ještě ani nesundal albu a v tom SMS zpráva

dochází k interakcím. Zatímco takto vzdáleně to moc nejde. Bylo to moc fajn a první zážitek je důležitý. Celkově jsme streamovali 47 mší svatých a 2 modlitby se čtením.

Jsem rád, že i díky těmto přenosům jsme se mohli jako společenství sjednotit v jeden čas ke společné modlitbě.

Bc. Pavel Pudil

Anketa: Jak jsme prožívali

MUDr. Eva Novotná

Letošní Velikonoce byly i pro mě nevšední, výjimečné a doufám, že ojedinělé. Žiju sama, a když mě karanténa ořízla od běžných kontaktů a činností, využívala jsem, co mi zbylo – telefon a internet. Překvapila jsem sama sebe, dokázala jsem se skamarádit s počítačem a přinutit ho, aby mi našel, co potřebuju.

Měla jsem tři opory, které mi dodávaly sílu a radost ze života.

V první řadě to byla rodina a přátelé. Volali mi, nakupovali a starali se, abych se necítila sama.

Za druhé to byl kontakt s farností, každý den jsem sledovala mši svatou z kaple, od Velikonoc jsem využívala možnost pomodlit se v otevřeném kostele a při-

stoupit k sv. přijímání. Obřady Bílé soboty mě nadchly.

Třetí opora byl Svatý otec. Věkem a zdravotním stavem patří k ohrožené skupině, ale vírou, láskou a službou věřícím celého světa obětavý služebník Páně. Jeho ranní mše svaté z domu sv. Marty v době karantény byly nejlepším startem do nového dne. Loni jsem byla na Květnou neděli v Římě na Svato-petrském náměstí. Krásné počasí, hromady olivových větví, ze kterých jsme si nalámali ratolesti, davy rozjásaných lidí. Po mši sv. nás papež František odměnil, projížděl mezi námi, usmíval se a mával nám. A letošní Velikonoce – dojalo mě, když Svatý otec žehnal městu a světu na liduprázdném náměstí, když se modlil u kříže za ukončení pande-

letošní Velikonoce v karanténě?

mie. Jeho slova, že jsme všichni na jedné lodi, a kdyby plula po sebevíc rozbouřeném moři, budeme-li věřit, že je na ní s námi Ježíš, nemáme se čeho bát, jsou velkým povzbuzením. A tak se nebojme, ať ten mrňavý virus není větší než naše víra.

Marcela Němcová

Velikonoce jsem prožila stejně jako většina lidí mé „rizikové“ skupiny v izolaci o to horší, že svátky jsou dobou setkávání s rodinou, účasti na krásných bohoslužbách, dobou Vzkříšení. Pro mne byly naplněny smutkem, steskem a depresí o to větší, že jsem zůstala sama. Byla jsem sice v kontaktu se svými blízkými přes telefon, ale co je to platné, osobní setkání to nenahradí. Hovor trvá nejvýš hodinu. A co těch zbývajících 23?

Ta omezení ve jménu „ochrany našich seniorů“ byla snad rozumná, ale možná mnohým z nás přinesla pocit hlubokého osamění, stesk a trápení. V těch dnech jsem si uvědomila, co pro mne znamená sounáležitost s těmi, které stáří zatlouklo do jejich domovů jako v dobách středo-

věkého moru. Spojovala nás víra v Boha a jeho milosrdenství. Cítila jsem to při večerních bohoslužbách, i když se jich přímo účastnili třeba jen čtyři /?/ lidé a otec Jiří mluvil k prázdným židlím. V tu večerní hodinu jsem nacházela svou ztracenou naději.

Petr Novák s rodinou

Díky Bohu ve zdraví a v rodinném kruhu. To, co je léta výsadou období dovolených, tedy užít si společně strávený čas, to nám bylo v této unikátní situaci darováno plnými doušky a to i bez nutnosti odjet někam hodně daleko mimo dostupnost obvyklých každodenních povinností.

Václav a Ludmila Jirešovi

Pro počáteční přísná omezení jsme museli minimalizovat návštěvy s našimi dětmi a vnoučaty. Naštěstí díky chytrým telefonům a videohovorům jsme s nimi byli v kontaktu alespoň takto. Též nám pomohla četba Katolického týdeníku (od A až do Z), Písma svatého a modlitba. Moc chceme poděkovat za přenosy mší svatých z farní kaple a později z kostela NPM. Velmi oceňujeme také vysílání TV NOE, přenos bohoslužeb i další pořady. Byly to klidné chvíle a opravdové vnitřní prožitky. Avšak nyní si opět ceníme možnosti osobní účasti na bohoslužbách a také toho, že se opět můžeme setkávat. Letošní Velikonoce byly opravdu netradiční ...

Děkujeme za vaši starost o vydávání občasníku Salvátor. Vždy si ho rádi přečteme. Pán Bůh zaplať.

Anketa pokračování ze strany 5

Bohumil a Libuše Popelkovi

Celý postní měsíc jsme byli uvězněni v bytě a večer jsme sledovali mše svaté z naší farní kaple. A to bylo naše jediné spojení s Chrudimí, farním společenstvím. Slyšeli jsme doprovod mše svaté se zpěvem Petry Pudilové (zpívali jsme také) – a bylo to milé – a pak promluvy otce Jiřího nebo Pavla Starého. Svatý týden jsme prožili také v bytě. Vysílání bohoslužeb z naší kaple, televize Noe a Vatikánu bylo krásné, povzbuzující, ale i teskné – hlavně mně chyběly velikonoční zpěvy. Naproti tomu jako vynahrazení této ztráty jsem na Noe vyslechla od J. J. Ryby Rekviem a překrásné, dokonale zazpívané Mariánské litanie a mnoho další duchovní hudby. Ale společné slavení Velikonoční neděle a slavné Vzkříšení v našem milém kostele nic nenahradí.

Ing. Petra Pudilová

Co se dělo na faře ve dnech s koronavirem?

Fara „ztichla“ a bylo tu trochu smutno. Nebyl slyšet hlahol dětí z náboženství,

zpěv maminek na modlitebním setkání, tabule nebyla popsána poznámkami z biblické hodiny, nebylo proč nosit dřevě na zatopení v kamnech, protože se žádná setkání nekonala...

I ve farní kanceláři bylo v těch dnech klidněji. Využívala jsem čas spíše ke srovnání dokumentů v počítači a v šanonech, uklízela jsem faru, myla okna, přesazovala kytky, srovnala jsem farní knihovnu. Část práce jsem dělala z domova. Prala liturgické prádlo, šila roušky (křestní). A podávala žádosti o dotace, i když věci dostávaly úplně jiné priority.

Můj pracovní den byl rozdělen do několika úseků.

Každé ráno jsme se v kapli modlili za naši farnost, za nemocné, za osamělé, za rodiny, za ty, kterých se tyto nelehké dny zvlášť dotkly. Především ale za to, abychom poznali znamení této doby, změnila se naše srdce a více se obrátili k Hospodinu.

Ve dnech, kdy byl odpoledne kostel otevřený k modlitbě, jsem vždy alespoň část doby byla v kostele. Měla jsem dávat pozor na milostný obraz Salvátora, ale věřím, že více dohlížel On na mne.

Každý den v době on-line vysílání bohoslužeb z farní kaple jsem byla na mši svaté „odpovídat za lid“. Bylo to celkem 46x a odejít z domu tolikrát za sebou bylo někdy náročné. Vnímala jsem to ale tak, že jsem tam byla zástupně za celou farnost. A vždy po svatém přijímání jsem Pána prosila, ať přijde k těm, kteří po Něm touží, ale na mši být nemohou.

Nevím, jakým způsobem je to možné provést, ale Pán to ví a jistě to i dělal.

Přes různá omezení jsem tyto dny vnímala jako dny milosti. Z této zvláštní doby nám na fáře zůstala ranní společná modlitba. Jsem za to moc vděčná. Život se již vrací k normálu, kostely jsou otevřené. Modlím se za to, abychom se opět všichni sešli v našem kostele a aby se nikdo z našeho společenství neztratil.

Marie Stuchlíková

Letošní Velikonoce jsem prožívala úplně jinak, než jsem zvyklá. Jelikož kostely z důvodu pandemie byly zavřené, často jsem brávala do rukou knihu „Život a utrpení Pána našeho Ježíše Krista, provázené zbožnými úvahami o utrpeních Spasitelových“. Je to klenot, který jsem dostala na památku od své tety.

Bože, po celou dobu jsi byl se mnou. Také víš nejlépe, jak jsem toužila, abych co nejdříve mohla přistoupit k Tvému stolu.

Jiřina Zrůstová

Letošní Velikonoce byly pro mě a moji rodinu trochu jiné než v minulých letech. Upekla jsem jen mazanec a beránka. Žádné cukroví, ani vajíčka jsme nemalovali, i když manžel říká, že malovaná chutnají lépe. Co se týče pobožností, tak jsem tolik nestrádala. Velmi děkuji otci Jiřímu a jáhnu Pavlovi za milé přenosy, které jsem mohla skoro každý den sledovat na počítači v pohodlí domova. Další veliký dík patří za otevření kostela od 15:00-17:00 hodin, kam jsem často chodila. V klidu a tichu jsem se mohla modlit růženec a přijmout svátost smíření. Také jsem prosila za ty, kteří nemohli do kostela přijít. Jedině mi chyběly varhany, které ráda poslouchám. Teď už je vše zase při starém (skoro). Ještě jednou veliké díky všem, co pro nás vše připravili. Myslím, že nejsem sama, kdo by chtěl poděkovat.

Protože patřím do skupiny seniorů, staral se o mě syn se svou rodinou. Nosili mně obědy, nákupy a zajišťovali, co jsem potřebovala. Ve spojení jsme byli po telefonu.

Se sestrou z Brna si voláme už několik let každý den. Tak tomu je i nadále. Mám několik dobrých přátel a příbuzných, kteří na mě mysleli, a já myslela na ně, takže jsme si často telefonovali.

Co pro vás znamenala možnost navštívit

Vděční Jiří a Alena Pavlišovi

S radostí jsme uvítali vstřícnost pana vikáře P. Jiřího Heblta, který otevřel farní chrám a umožnil každému dle potřeby přistoupení k svátosti smíření a přijetí Nejsvětější svátosti. V nastalé situaci to pro nás byla nemalá psychická, a především DUCHOVNI posila. Jasná ukázka toho, že v těžkostech nezůstáváme sami ...

Eva Vojnová

Byla jsem opravdu velmi vděčná za tuto možnost. Jednak proto, že jsem se mohla v tichém farním kostele modlit před obrazem našeho Salvátora, později pak před obrazem Božího milosrdenství a svěřovat Mu vše, co jsem měla na srdci, a také často přijímat eucharistii a jednou i svátost smíření.

Těšilo mě i to, že jsem tam viděla otce

Jiřího a setkala se s přáteli. S nimi jsme pak ještě sedávali na náměstí a povídali si nebo měli společnou cestu domů.

Jaroslav a Kateřina Marelovi

Dobu karantény jsme prožili v klidu a pokoji. S důvěrou v Boha jsme dodržovali povinná omezení a těšili se z času, o kterém jsme mohli svobodně rozhodovat, protože jsme neměli běžné závazky k dalším lidem. Měli jsme čas pro sebe a pro Boha. Čas na ranní modlitbu a čtení Písma, čas na večerní nebo ranní mši z naší kaple, čas na některé bohoslužby v televizi, na pořady televize Noe, radia Proglas, četbu. Nerušený čas pro slavné Velikonoční triduum, i když jen přenášené....

Náš obvykle všem otevřený byt ztichl a stal se rajským ostrovem, náš život se velmi zjednodušil a dostal řád, jehož vrcholem byly cesty do otevřeného chrámu, kam dopadaly na oltář Panny Marie nádherně zbarvené paprsky odpoledního slunce. Opravdu slavnostní chvíle pro setkání s Bohem a přijímání Ježíše Krista z rukou otce Jiřího.

otevřený kostel v době karanténních omezení?

Zažívali jsme okamžiky bezmoci a strachu hlavně o staříčkou matku v domově seniorů, momenty, kdy jsme si uvědomovali svá lidská selhání a veliké Boží milosrdenství, pocity velkého vděku

rantény jako výzvu, jako možnost ujasnit si, co je v životě nejdůležitější, a hlavně jako čas pokorných modliteb a hlubšího spojení s naším Pánem.

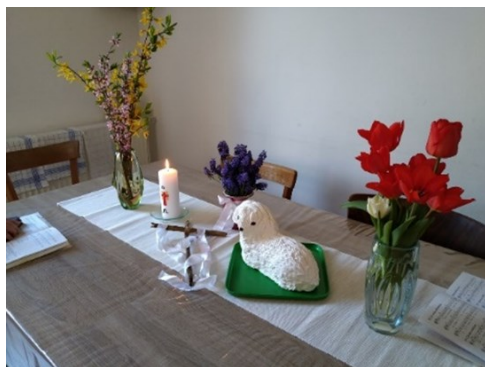
všem, kteří nám denně umožnili být při mši svaté s ostatními alespoň na dálku....

Jsmo dva, tak jsme necítili samotu jako ti, kteří v této době zkoušky zůstali sami. Nikdo z rodiny a přátel ne onemocněl! Netísnila nás ani obava o existenční zajištění jako ty, kteří museli najednou ukončit svou práci. Navíc jsme všichni vybaveni telefony a počítači, o kterých se ani ve snu nezdálo našim předkům uvězněným v tvrdých zimách v horských chalupách. Přijali jsme proto období ka-

Marek Halámka

Možnost setkání s eucharistickým Kristem – to pro mě znamenal otevřený kostel v době koronaviru. V onom nelehkém čase jsem rovněž objevil krásu adorace, klanění se Pánu a patření na Jeho tvář. Jsem také vděčný za příležitost ke svátosti smíření, která mi byla velkou posilou, a zároveň jsem velice rád, že se v naší farnosti zavedly pravidelné večerní adorace, jež každému skýtají možnost prohloubení vztahu s Pánem.

Domácí bohoslužba v době karantény

Stanislav Novotný

Karanténa nás zastihla příhodně v postní době, přípravě na Velikonoce. Téměř vše přestalo fungovat a hledaly se nové cesty i co se týče způsobů slavení bohoslužeb. Nám se osvědčilo přichystat si bohoslužbu vlastní. O nedělích jsme se jako rodina sešli a připravili ji tak, abychom se do ní všichni mohli aktivně zapojit. Rozdělili jsme si jednotlivá čtení, žalm i evangelium. Poté jsme se společně nad liturgickými texty zamýšleli. Překvapilo nás, co všechno si z nich děti odnesly a jaký měly o obsahu přehled, byť na první pohled nevypadaly moc pozorně. Následovaly přímluvy, v nichž se projevilo, jaký mají děti přehled a co všechno považují nejen u nás, ale i ve světě za podstatné. Tuto smršť proseb bylo těžké zastavit. Všichni jsme se spojili v modlitbě Otče náš a bohoslužbu zakončili otcovským požehnáním.

a znamením kříže. Vše jsme prokládali hudbou – každý se zapojil na nějaký hudební nástroj. Některé popěvky se dětem zalíbily natolik, že si je broukaly ještě dlouho poté.

Postní dobu jsme zakončili modlitbou křížové cesty. Ideálním a jediným povoleným svatostánkem mimo domov byla příroda. Na Květnou neděli jsme proto vyrazili do lesa. Kluci vyrobili z nalezených klacků kříž, u jehož nesení se všichni střídali. Po dvou slokách Ave crux jsme si vždy prohlédli vytištěný obrázek znázorňující zastavení křížové cesty a pomodlili se.

Na Zelený čtvrtek jsme propojili bohoslužbu s večeří. Maso s pšeničnými plackami doplnil salát a zelenina, připíjeli jsme vínem, děti hroznovou šťávou.

Na Velký pátek jsme se vrátili zpět do lesa a zopakovali křížovou cestu. Pouze obrázky nahradily předměty, které se k danému zastavení vztahovaly – kapsníky pro plačící ženy, modrý šátek pro Pannu Marii, kladívko a hřebíky pro ukřížování atp.

Na Bílou sobotu by se za normálních okolností mladší děti nemohly zúčastnit pozdní večerní bohoslužby. Využili jsme této příležitosti, abychom mohli krásu

této liturgie alespoň zčásti přiblížit i jim. Jednotlivá čtení jsme rozprostřeli na celý den. Večer jsme postupně rozsvěceli svíčky a temnotu noci prozářil paškál, který Ondra předtím ozdobil. S křestními svíčkami a rouškami si děti připomněly svůj křest.

Celou touto mimořádnou dobou mě provázel biblický citát, který mi na počátku karantény doporučila má oblíbená aplikace. „Jestliže se pak můj lid, který se nazývá mým jménem, pokorí a bude se modlit, bude hledat mou tvář a odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z nebe, odpustím jejich hřích a uzdravím jejich zem.“ (2 Letopisů 7,14)

Na naše domácí rodinné bohoslužby rádi vzpomínáme – stmelily naši rodinu a snad nás i společně přiblížily Bohu. Jednu z posledních, to už se mohlo cestovat, jsme slavili při soumraku v nádherné atmosféře na slavníkovském hradě v Libici nad Cidlinou. Svatý Vojtěchu, oroduj za nás.

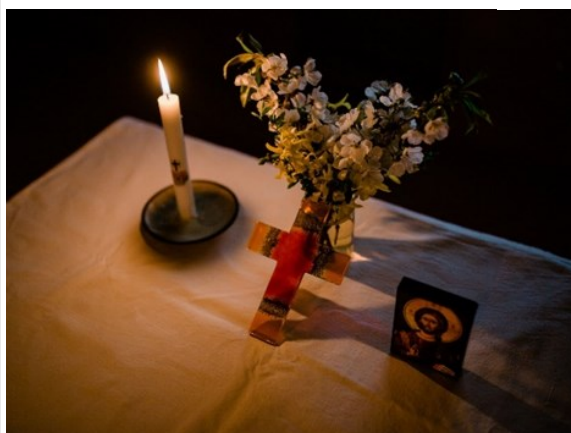
Za rodinu Kalinovu – Lada

Na Velký pátek jsme se vydali na křížovou cestu v blízkosti rybníků u Žumberka. Prožili jsme ji trochu společně, trochu každý po svém a cestou jsme vnímali krásu jarní přírody.

Domácí bohoslužba v době karantény

pokračování ze str. 11

V sobotu v podvečer Klárka krásně vyzdobila náš domácí "kostel" v obývacíku. Všichni jsme se sešli před vigilií s křestními svícemi před televizí. Obřad nás moc mile překvapil předtočenými vstupy jednotlivých farníků. Moc rádi jsme všechny viděli a slyšeli. Byl to výborný nápad a vše bylo na 1 technicky zvládnuté.

pokračování ze str. 12

I když jsme nebyli spolu v kostele, v duchu jsme prožili společenství s Pánem i s farníky.

Při Agapé jsme mysleli na všechny blízké a opravdu jsme se radovali – na řadu přišel i tanec :-)

Letošní Velikonoce byly velmi zajímavou zkušeností. I když jsme většinu obřadů prožili v teple obýváku (což někteří členové rodiny zvláště kvitovali), byly v něčem syrovější a intenzivnější...Ale doufáme, že na jejich nevšednost budeme moci vzpomínat a těšit se na obřady v našem krásném kostele.

Z pastýřského listu olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera

Děkuji všem, kteří zprostředkovali spojení věřících k modlitbě a mši svaté aspoň prostřednictvím moderních technologií, i těm, kteří konali pobožnosti v rodinách. Nyní však, když je to možné, je třeba se vrátit do kostelů. Jak řekl papež František, to byla církev, která se ocitla ve složité situaci, kterou Pán dopouští, ale ideálem církve je svátostné společenství lidí, a to stále. Kéž nás Pán naučí důvěrnosti, niternému přátelství s ním, avšak v církvi, se svátostmi a spolu se svatým lidem Božím.

Padají omezení počtu účastníků na bohoslužbách. Ukažme, prosím, že naše

touha po účasti na mši svaté byla pravdivá a využijme každé příležitosti „být u toho“, když se církev schází ke slavení svaté liturgie i ve všední dny. Nepřestáváme však se společnou modlitbou v rodinách. Nyní je před námi úkol přivést i ty, které ještě ovládá strach nebo pohodlí, zpět do společenství k hlubšímu prožívání mše svaté v kostele. Děkuji všem, kteří se v tom budou osobně angažovat trpělivým zvaním a vytvářením živých společenství víry, kde bude možné zakoušet radostnou přítomnost Ježíše uprostřed nás. Děkuji každému z vás, že se zapojíte.

Doba karantény očima otce Jiřího

Nouzový stav mě zastihl ve dnech, kdy jsem končil neschopenku. Ležel jsem tři týdny, a tak jsem kvůli nemoci musel všechny aktivity omezit už dřív. Na jednu stranu jsem byl rád, že nemusím nastoupit do plného nasazení. Moje průdušky a nošohlta se odmítaly uklidnit a úplně dobře jsem se ještě necítil. Omezený provoz v rámci karantény se však dal zvládnout.

Jeden z prvních vnitřních impulsů mě přiměl, abych vystavil milostný obraz Nejsvětějšího Salvátora. Tak vzpomínám na první dny nouzového stavu. Postupně přicházely pokyny z biskupství a já jsem začal hledat způsob, jak udržet společenství alespoň na dálku a jak vám dát možnost přístupu do kostela a ke svátostem.

Nakonec vše dostalo formu: každý den v běžném čase přenášena mše svatá z kaple na faře a třikrát týdně na dvě hodiny otevřený kostel Nanebevzetí Panny Marie.

Vím, že přenosy bohoslužeb byly opravdu nouzovou možností, ale jsem rád, že být mohly. Za to znovu děkuji Pavlu Pudilovi a chrudimskému Free netu. V kapli se vytvořila pěkná atmosféra také díky několika nezbytným pomocníkům při bohoslužbě – v čele s Pavlem Starým a Petrou Pudilovou.

Musím se přiznat, že jsem se na každou mši svatou těšil a myslel na vás všechny možná ještě víc než v kostele. Několikrát jsme od vás, ale často i ze vzdálených

pokračování ze str. 14

míst, dostali e-mailem nebo formou SMS zpětnou vazbu, která potěšila. Středy, pátky a neděle v kostele měly svou osobitou atmosféru. Okruh účastníků byl víceméně stejný, každý neměl možnost přijít, ale kdo přicházel, dával najevo, že to pro něj má cenu. V té souvislosti samozřejmě zazněly i hlasy nabádající k opatrnosti, tak jsem rád, že opravdu vše proběhlo bez problémů.

Dalším mezníkem byl návrat do kostela nejprve pro 15 věřících a později pro sto. Jen bylo třeba hledat způsob, jak technicky zajistit naplnění stanovených podmínek. Nakonec se vše-chno podařilo a já jsem se s vámi zase rád v kostele sešel.

V poslední fázi uvolnění restrikcí bylo možné otevřít i faru. S radostí vítám, že se nám podařilo pokračovat v přípravě na první svatě přijímání a na birmování. Obě tyto slavnosti proběhnou v říjnu, protože není možné dokončit přípravu v omezeném čase.

Nouzový stav byl zkouškou, kterou jsme si nevybrali, ale která nám přinesla vedle ztrát i něco pozitivního. Znovu jsme mohli vyzkoušet svou důvěru v Boží milosrdenství a odevzdanost do Božích rukou. Děkuji vám za každý skutek a projev víry, naděje a lásky, který jste vykonali v tomto čase.

Otec Jiří

Modlitba

Děkujeme Ti, Otče náš,
za život a poznání,
jež jsi nám zjevil skrze svého Syna Ježíše.
Tobě buď věčná sláva!
Jako byl tento úlomek chleba
rozptýlen po údolích
a shromážděn v jedno,
tak nechť je shromážděna tvá církev ze všech končin země
a dána do tvého království...
Ty, Vládce všemohoucí,
jenž jsi všechno stvořil
ke slávě svého jména;
dal jsi k obživě lidem pokrm
i nápoj, aby ti děkovali;
nám pak daruj duchovní pokrm i nápoj
a věčný život skrze svého Syna...
Tobě budiž věčná sláva!
(Didaché, 9,3-4; 10,3-4).
Amen.

(Didaché - Učení 12 apoštolů z 1. století)

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 17. 8. 2020. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz. Salvátor č. 56 vyjde 30. 8. 2020

Salvátor č. 55 červen 2020

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029 Mob.: 734 435 201

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800